

Samme Aften som Jakobe rullede ind over Berlins Asfalt og med en Følelse af Befrielse lod sig opsluge af Verdensbyens sinds- og sansedøvende Tummel, sejlede Per tilbage til København efter et døgnlangt Ophold i sin Barndomsby ved de store, stille Enge.

Uigenkendt og uden selv at søge nogen af sine gamle Bekendte havde han tilbragt Tiden der alene med sine Minder. Og det var ikke denne gang gaaet ham, som da han sidst gensaae Byen ved Faderens Død og den i sin provinsielle Uanselighed, med sine krogede Gader og fattige Butiker, havde forekommet ham halvt komisk og vakt hans Medynk. Han havde i de mellem-liggende Aar faaet Øjet op for sin vedvarende Afhængighed af den; og efterhaanden som det fortrinsvis var bleven Barndomsindtrykkene, der nærede og formede hans Følelsesliv, havde hans Forhold til den antaget en næsten religiøs Karakter. Fra Berlin og Tyrol, fra Rom og København havde hans Tanker gjort Pilgrimsfarter til denne Afkrog af Verden, hvor hans Skæbnes Traade